

[Finansministeren.]
ville være helt rart, hvis der engang var et spørgsmål til ministeren, om man ikke kunne få strøget nogle af de fradrag, vi har i forvejen. Vi taler alle sammen om fradragsjunglen, men der kommer ustandselig krav om yderligere fradrag.

Jeg er dog klar over, at der er et problem her. Der er virkelig, synes jeg selv, et problem for forældre, der har børn under uddannelse. Jeg tror bare ikke, det skal løses ved yderligere fradrag på det skattemæssige område. Det var vel rimeligt at udbygge uddannelsesfonden, sådan som man jo også er inde på det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Morten Lange* til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren ophæve „grøftkantcirkulæret“ af 1939?“

Skriftlig begrundelse:

Grøftkantanternes slåning kræver en betydelig og kostbar arbejdsindsats. Den må anses for spildt, da det med stor sikkerhed kan bevises, at vilde planter fra grøften ikke optræder som markukrudt i væsentligt omfang. Ukruddplanterne vil kun indgå i grøftkantfloraen, hvor slåning finder sted.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Morten Lange: Jeg tror ikke, det er nødvendigt med nogen stort længere begrundelse. Jeg skal blot lægge til, at her er et område, hvor der afholdes betydelige udgifter af offentlige midler til et arbejde, som er totalt værdiløst og unødvendigt. Det forekommer mig, at de undersøgelser, som nu foreligger, etablerer ganske klart, at det er unødvendigt at slå græs på grøftkanter.

Jeg skal blot lægge til, at den moderne metode, man har været inde på en række steder, med hormonbehandling, som man har prøvet på at klare sig med, når man ikke kunne skaffe arbejdskraft til høslætten, har gjort sagen endnu værre, for de steder, man laver hormonbehandling, fremkommer

netop nogle døde huller i vejkanten, som gør det muligt, at der kan vokse noget af det ukrudt, som faktisk kan smitte inde på markerne. Modsat går det, hvis man lader vejkanterne i fred — fred er som bekendt et godt ord — og jo længere man lader dem i fred, jo mindre chance er der for, at de overhovedet rummer ukrudt, som kan smitte ind på markerne, og dermed bliver slåning altså så meget mere unødvendig.

Vejkanter er pæne, og jeg håber, jeg kan få ministerens tilsagn om, at han vil tilbagekalde sit cirkulære af 1939, som er en efterfølger af cirkulæret af 1886, eller hvornår det nu er, og derigennem sørge for, at freden i hvert fald bliver så vidstrakt her i landet, at bier og blomster får fred på grøftkanterne; de gør aldeles ingen fortræd.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): I anledning af hr. Morten Langes spørgsmål kan jeg oplyse, at ministeriet allerede i februar måned i år modtog en henvendelse fra Friluftsrådet om en begrænsning af den slåningspligt for vejgrøfter; der er foreskrevet i ministeriets cirkulære af 22. maj 1939. På dette grundlag har man foreløbig optaget forhandlinger med Amtsvejinspektørforeningen for at komme til klarhed over, om der er vejsmæssige hensyn, der begrunder en opretholdelse af cirkulæret. Der kan i denne forbindelse måske være tale om, at slåning vil være nødvendig for at sikre, at afmærkning kan ses, ligesom der kan være afvandingsproblemer og æstetiske hensyn, idet vejvæsenet ikke alle steder anvender en beplantning, der som den kalssiske grøftkantflora er egnet til at passe sig selv uden slåning.

Der foreligger nu tillige en henvendelse fra Danmarks Naturfredningsforening, som går ind for, at cirkulæret ophæves helt. Denne henvendelse vil også indgå i forhandlingerne med Amtsvejinspektørforeningen.

Cirkulærets bestemmelser, der går helt tilbage til 1889, er dog først og fremmest blevet til på foranledning af landboorganisationerne, hvis sagkyndige i sin tid fandt en slåning to gange om året på bestemte tidspunkter påkrævet. Hvis de sagkyndige nu er af en anden opfattelse, således som det bl. a. er fremhævet i henvendelsen fra